

ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ μας είναι ένα ειδικό αυτοκινητικό περιοδικό. Το περιοδικό, σχετικά νέο στην αγορά, άφου κυκλοφορεί μόνο 11 μήνες. Οι άνθρωποι που εργάζονται όμως στους ΤΡΟΧΟΥΣ είναι κάθε άλλο παρά νέοι.

Οι αναγνώστες μας λένε, με την αποδοχή του περιοδικού, ότι οι «Τροχοί» κάνουν άρκετά καλά την δουλειά τους. Όχι μόνο στις περιγραφές αυτοκινητικών αγώνων ή στα τεχνικά θέματα αλλά και σε κάθε τι που αφορά τον κόσμο του αυτοκινήτου.

Τολμούμε να πούμε ότι γνωρίζουμε το θέμα μας καλύτερα από πολλούς που περνούν για αρμόδιοι ή δτιδήποτε δηλώνει κανείς ότι είναι καί.. είναι!

Έτσι είμαστε σε θέση να δώσουμε έγκυρες γνώμες στους αναγνώστες μας για το αν ο Τάδε τύπος αυτοκινήτου, ελαστικού, δρόμου, αναρτήσεως, είναι καλύτερος ή χειρότερος από τον Δείνα.

Αυτό το κάνουμε πολλά χρόνια τώρα κι' αν δεν τό κάναμε σωστά και με συνέπεια, θα μάς είχε... φάει το μαύρο σκοτάδι!

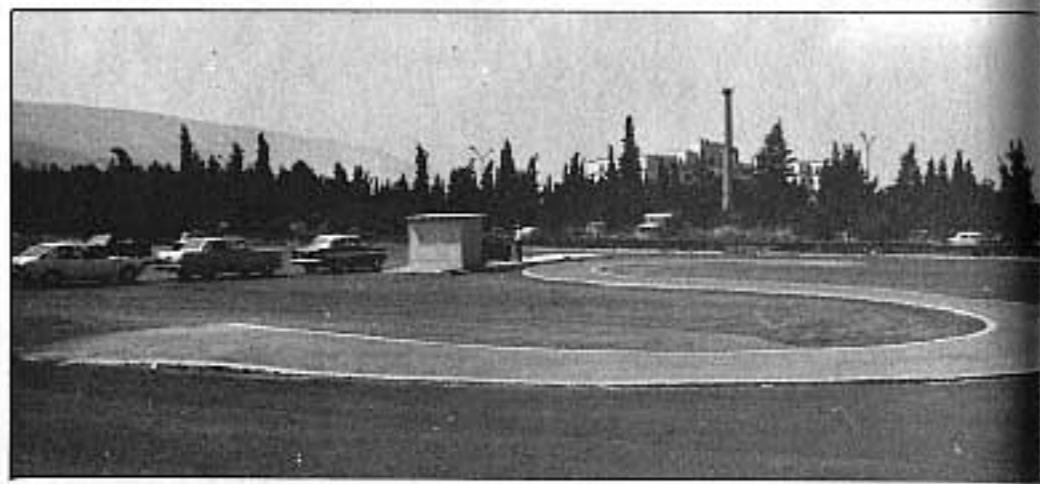
Η δουλειά μας είναι το αυτοκίνητο και δεν είμαστε αλεξιπτωτιστάι, όπορτουρινιστάι, πρώην φαράδες ή πρώην ήθοποιοί. Αυτό μάς ξεχωρίζει —πιστεύουμε— από τους αναδυόμενους ειδικούς.

Απ' αυτή τη σκοπιά βλέπουμε και το Πρόβλημα... Έτσι θα αναφερόμεθα από εδώ και πέρα στο σύμπλεγμα Κυκλοφοριακό — Ατυχήματα — Δρόμοι — Όδηγοί. Το χωρίζουμε σε «κεφάλαια». Και στις σελίδες που ακολουθούν εκφέρουμε τις γνώμες μας, κάνουμε τις προτάσεις μας. Δεν θγήκαμε έξω να ζητήσουμε γνώμες αρμοδίων διότι όσες άκούσαμε μέχρι σήμερα μάς έκαναν να χαμογελάσουμε - τουλάχιστον - ή μάς έκαναν να χαμουργηθούμε.

ΟΔΗΓΟΙ

Πιστεύουμε ότι όλα ξεκινούν από τους οδηγούς που κυκλοφορούν σήμερα στους δρόμους αυτής της χώρας. Πιστεύουμε ότι ένα 95ο) ο τών οδηγών δεν ξέρει... να οδηγεί! Και για να γίνουμε σαφέστεροι. Δεν έννοούμε οδηγούς αυτό που αναφέρει σαν οδηγούς το διεθνή των εξετάσεων του Χολαργού. Όταν λέμε οδηγούς έννοούμε αυτό που έννοεί ή 'Αεροπορία όταν λέη απήσησι. Έννοούμε οδηγούς -χειριστάς κι' όχι οδηγούς-δδηγούς. Ένας πιλότος για να πάη «αόλο» πρέπει να περάση μία σωρεία θεωρητικών και πρακτικών εξετάσεων. Πρέπει να μελετήση σαν «σκυλιά», να ξεφυχήση, να πετάξη πολλές ώρες με τον εκπαιδευτή του, να κάνει ταξίδια,

Έχουμε την άμυδρή έντύπωσι ότι παρεξηγηθήκαμε. Όχι από τους αναγνώστες μας αλλά από τους αρμοδίους κάθε τύπου και κάθε μορφής. Πολλοί απ' αυτούς έχουν την γνώμη ότι όλοι όσοι ασχολούνται με τον ειδικό αυτό κλάδο της δημοσιογραφίας, άπευθύνονται σ' ένα κοινό, που τό μόνο που τό ενδιαφέρει είναι οι ελεύθερες εξατμίσεις και τά «άγωνιστικά» αυτοκίνητα. Κι' αυτή ή πίστι τους τους έμποδίζει να δούν την αλήθεια που —τους διαβεβαιώνουμε— είναι τελείως διαφορετική. Θα θέλαμε, λοιπόν, πρώτ' απ' όλα, να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα.

ΓΙΑ ΟΠΟΙΟΝ ΗΘΕΛΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΘΗ!..

Απ' εδώ ξεκινούν όλα!

Από τό 'Απόλυτο Τέστ

του «σαλιγκαρου» που οι οδηγοί

είναι άποχρεωμένοι να κάνουν

για ν' αποδείξουν

ότι μπορούν να κάνουν όπισθεν

με Ζγκ - Ζόγκ. Αν δεν τό καταφέρουν,

τότε αϊ έξετασται (άριστερά, έπάνω)

άπαρρίπτουν τον άδοα. Αν τό καταφέρη

τότε θγαίνει στους δρόμους

και σταματά μόνον όταν βρη

άλλο αυτοκίνητο μπροστά του

(άριστερά κάτω) Και, φυσικά,

ζητά να θγη από πάνω (κότω) γιατί

ποιός ήταν ο κύριος με την Μερτσέντες

που βρέθηκε μπροστά του;

Ένας κύκλος, ένας φαύλος κύκλος,

που ώδηγησε στην τραγική

μετωπική σύγκρουσι στην Έθνηκή οδό,

στις 11 Ιουλίου, με τους 6 νεκρούς.

να μάθη ν' αντιδρά σωστά σε καταστάσεις ανάγκης, να προσγειώνεται χωρίς κινητήρες, να πηδά με αλεξιπτωτο, να σέβεται τους κανόνες της έναερίου κυκλοφορίας, να είναι, με μία λέξη, κύριος.

Ένας οδηγός αυτοκινήτου μαθαίνει να κάνει όπισθεν στο σαλιγκαρο και «παρεία» στους δρόμους μιας πόλεως, πλάι σ' έναν τρομοκρατημένο εκπαιδευτή, μαθαίνει —σαν παπαγάλος— τά σήματα της κυκλοφορίας, μαθαίνει που είναι τό «φρένο», τό «γκάζι» και τό «άμπραγιάς» και κυριολεκτικά αφήνεται ελεύθερος στους δρόμους που κυκλοφορούν και άλλοι οδηγοί με τις ίδιες —ας πούμε— γνώσεις.

Τό αποτέλεσμα:

Τό αποτέλεσμα τό βλέπουμε όλοι κάθε Δευτέρα στις έφημερίδες. Τσακισμένα κορμιά, αυτοκίνητα σε χαράδρες που τσακάρουν μετωπικά στις μεγάλες εσθείες των έθνικών δδών, αυτοκίνητα με γελοία λάστιχα, άσχετα φρένα, άσχετες αναρτήσεις, άμορτισέρ ζελέ, φώτα στραβά και περισσότερα αίματα, κομμένα πόδια, χέρια και ξεκληρισμένες οικογένειες.

Πιστεύουμε άκράδαντα και είμαστε σίγουροι ότι άκόμη και οι πιο άσπτηροί αναγνώστες μας θα συμφωνήσουν, ότι οι περισσότεροι από μάς δεν ΣΕΡΟΥΝ ΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝ αυτοκίνητο.

Δεν θοηθά σε τίποτα να κάνουμε τις στρουθοκαμηλους. Δεν θοηθά σε τίποτα να σκεπτόμαστε επί λέξ ρε φίλε που δεν ξέρω ΕΓΩ να οδηγώ που έχω 3 θηρόνια δίπλωμα.

Γιατί έχουμε τά τραγικά παραδείγματα έπαγγελματιών οδηγών που δεν ξέρουν τί θα πη φρένο και πως εργάζεται τό διαφορικό τους. Τά είδαμε μάλιστα και στη τηλεόρασι σε μία έκπομπή που έκανε ο Νίκος Μαστοράκης!

Γιατί έχουμε τραγικά παραδείγματα ανθρώπων δικών μας που κυκλοφορούν στους δρόμους παγωμένοι, σαν άνθρωποι της προϊστορικής εποχής, μ' ένα μαύρο πέπλο τρόμου στα μάτια. Πέπλο τρόμου και άγνοιας που προξενεί ΟΛΑ τά άτυχήματα.

Γνωρίζουμε ότι τά πράγματα αυτά έχουν γραφεί και είπωθεί μυριάδες φορές. Άλλά ο κόσμος έφτασε στο χτένι.

Δεν είναι δυνατόν να κοροϊδεύουμε τό σύμπαν με γελοίες δικαιολογίες όπως ή «υπερθαλική ταχύτης», τά κλάξον, τό παρκάρισμα, τό καμμένο λαμπάκι, ή εξάτμισι που προξενεί υπερβολικό θόρυβο!...

Αυτό τό τελευταίο μάλιστα θα θέλαμε να τό συζητήσουμε λίγο άλλα σε άλλες σελίδες του περιοδικού.

Κι' όμως ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΥΜΕ ή καλύτερα ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΜΑΣΤΕ.

Κάθε τόσο ακούμε και βλέπουμε δι-
τι ή Τροχαία Ελαβε «αύστηρά μέ-
τρα».

Καί έρωταύμε την σεβαστή Τρο-
χαία — πού έχει ήδη στους ώμους
της τόν Τραγέλαφο της κυκλοφορίας
πού προέρχεται απ' την έλλειψη προ-
γραμματισμού και έργων ύποδομής
— γιατί λαμβάνει «αύστηρά μέτρα»;

Γιά νά προλάβη τί;
Γιά νά τρομάξη ποιόν;
Γιά νά διορθώση τί;
Μήπως γιά νά μειώση τά άτυχήμα-
τα γράφοντας αυτούς πού κάνουν θό-
ρυθο μέ τις έξατμίσεις τους;

Μήπως γράφοντας αυτούς πού θυγί-
καν σ' ένα μονόδρομο χωρίς νά δοῦν
τό απαγορευτικό σήμα;

Μήπως γράφοντας αυτούς πού...
παρκάρισαν άντικανονικά;

Μήπως αυτούς πού πάτησαν τό
κλάξον;

Μήπως αυτούς πού πήγαιναν μέ 60
σέ μία περιοχή μέ όριο 40 χιλιομέ-
τρων;

Πολύ φοβόμαστε δι η Τροχαία κυ-
νηγά τό Παυλί της Εύτυχίας.

Γιατί όσο και νά «γράψη», όσο και
νά «θυμώση», όσο και νά γίνη πιδ
αύστηρή δέν πρόκειται νά κόνη ΤΙ-
ΠΟΤΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ.

Γιά τόν πάρα πολύ άπλό λόγο δι
οι περισσότεροι από μάς ΔΕΝ ΣΕ-
ΡΟΥΜΕ ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ όταν οδηγού-
με.

Πώς είναι λοιπόν δυνατόν νά μώ-
θη, μέ μία κλήσι, έναν οδηγό νά ό-
δηγή; "Αν τό πιστεύουν αυτό στα
γραφεία της 'Αγίου Κωνσταντίνου τό-
τε ΤΙΠΟΤΑ δέν πρόκειται νά μάς
γλυτώση!

"Ας υποθέσουμε δι ο οδηγός μας
είναι ο Νίκος Νικολαΐδης - φαντα-
στικό έντελώς όνομα. Και δι είναι 50
έτων και αγόρασε τό πρώτο του αὐ-
τοκίνητο, πήρε τό δίπλωμά του και
έγινε στους δρόμους.

Ο Νίκος Νικολαΐδης ξέρει νά φρε-
νάρη —γιατί αυτό είναι τό φρένο—
ξέρει νά ξεκινά —γιατί αυτό είναι
τό γκάζί και ο συμπλέκτης— και ξέ-
ρει νά στρίβη —γιατί αυτό είναι τό
τιμόνι.

Και πάει ήσυχα και καλά στην Πο-
σειδώνος και νά μία στροφή μπροστά
του. Πάνω στη στροφή έχει λάδι και
τό αυτοκίνητο πού πάει μπροστά κά-
νει τέτ-α-κέ. Ο κ. Νικολαΐδης τά
χάνει και σκοτεινιάζει ο κόσμος γύ-
ρω του και στο νοῦ του ανάβει μέ
κόκκινα φωτεινά γράμματα ή λέξι
ΦΡΕΝΟ!

Φρενάρει. Και τό χάνει και πάει
στό πεζοδρόμιο και σκοτώνει τρείς.

Συλλαμβάνεται — ο τάλας — και
γίνεται ή δίκη του και βικάζεται ά-
πό έναν θαυμαστό άνθρωπο ο οποίος
όμως δέν έχει κ ι β ι κ ε υ θ ή στο αὐ-
τοκίνητο.

Και κλείνεται στη φυλακή τέσσε-
ρις μήνες γιά φόνο έξ άμελείας.
Γιατί;

"Αφού ο καλός άνθρωπάκος θά θυγί
από την φυλακή πιδ άσχετος απ' ότι
μπήκε κι' όταν θά βρέξη κι' ένα αὐ-
τοκίνητο μπροστά του θά κάρη τέτ-
α-κέ, θά ξαναπατήση τό φρένο και
θά ξαναπάη στο πεζοδρόμιο και έ-
σως... σκοτώση άλλους τρείς!!!
Θά μπορούσαμε νά γράφουμε σε-

ΔΙΠΛΕΣ γραμμές;
Τι είναι αυτά;
Τρώγονται;
(έπάνω όριστερά).
ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΜΑΙ
'Αλλά πολύ όριστερά
γιά νά είμαστε αίγουροι
(έπάνω δεξιά).
ΑΥΤΟΣ είσαι! (όριστερό).

λίδες επί σελίδων μέ παραδείγματα
σαν αυτό. Τίποτα πιδ εύκαλο μία και
μόλις ανοίξουμε τά μάτια μας τό
πρωί και μέχρι νά τά κλείσουμε τό
βράδυ άντικρόζουμε τόν παραλογι-
σμό.

Ο καλός κύριος είναι ή μία διφι-
η καλή, αλλά άσχετη, κυρία είναι
ή άλλη. Και ο νεαρός μέ τό «νοικιά-
ρικο» αυτοκίνητο είναι ή τρίτη.

Και οι τρείς ΔΕΝ ΣΕΡΟΥΝ ΤΙ-
ΠΟΤΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ. Γι' αυτό όμως
δέν ΦΤΑΙΝΕ ΤΙΠΟΤΑ οι οδηγοί πού
ξέφρουν. Δέν φταίνει σε τίποτα νά τούς
τρακάρουν, νά τούς θυγάξουν έξω απ'
τόν δρόμο, νά τούς κάνουν νευρασθε-
νείς από την άγωνία, κάθε φορά πού
θγαίνουν στον δρόμο.

Τό βλέπουμε έτσι τό πρόβλημα. Και
θεωρούμε κάθε «θυμό» της Τροχαίας
ή κάθε μέτρο πού λαμβάνεται σαν
μία προσπάθεια πού μπορεί νά έχη
τις καλύτερες των προθέσεων αλλά
πέφτει στο κενό, γιατί αρχίζει απ'
τό τέλος.

Μέ τις παραπάνω σκέψεις μπορού-
με εύκολα νά δικαιολογήσουμε τά ά-
τυχήματα.

ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Δέν υπάρχει "Ελληνας πού νά μη
γνωρίζη καλά δι η χώρα μας έρχε-
ται... δεύτερη στον κόσμο σε αριθμό
άτυχημάτων ανά διανυόμενη χιλίομε-
τρα! Αυτό δέν μπορεί παρά νά ένι-
σχύη τις άπόψεις μας περί οδηγών
και ικανοτήτων ή μη πίσω από τό τι-
μόνι.

Χορευταί της Κυριακής!

ΠΡΟΣΠΕΡΝΩ, προσπερνάς,

προσπερνά.

'Απ' όπου θέλω, θέλεις, θέλει.

Πάω έγώ όριστερά κι' εσύ όριστερά

και ο άλλος

άκόμη πιδ όριστερό...

Δεξιά δέν πάει κανείς (έπάνω).

Ο ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΑΣ,

του προσπεράσαντος...

(δεξιά κάτω).

Γιατί εύκολα μπορούμε — και τό
κάνουμε μάλιστα κατά κόρον— ν' ά-
ποδώσουμε ΟΛΑ τά άτυχήματα στην
υπερβολική ταχύτητα και τις διάφο-
ρες άλλες δικαιολογίες - κλισέ πού
ακούμε ανάλογα μέ την έποχή (Χει-
μώνας - όλισθηρότης, Καλοκαίρι -
κίνησι κλπ.) αλλά έστω κι' άν δε-
χθούμε αυτές τις δικαιολογίες πάλι
θά έπιστρέψουμε στο κύριο Κακό!
Στό δι όφειλονται στην έλλειψη ικα-
νοτήτων.

Γιά νά κινηθί ένας οδηγός θά πρέ-
πει νά έχη ΜΑΘΗ νά κινηται γρήγο-
ρα. Γιά νά οδηγί σωστά στη βροχή
πρέπει κάποιος νά τού έχη πιδ λίγα
πράγματα άχι μόνο γι' αυτή την έ-
δια την οδηγίσι αλλά και γιά τόν
τρόπο πού πρέπει νά συντηρηί τό αὐ-
τοκίνητό του! Τά λάστιχα πού φορά

είναι βασικός παράγων άσφαλείας ή
άνασφαλείας. Τά φρένα τό ίδιο. 'Ε-
δω παρατηρείται τό περίεργο —του-
λάχιστο— φαινόμενο δι ο κόσμος
σκοτώνεται σαν τις κότες της Ιστο-
ρίας αλλά, εκτός από μία διαπίστω-
σι του θανάτου και μία επανάληψι
της δικαιολογίας - κλισέ, δέν γίνε-
ται τίποτα.

Και τό... τρελλό στην υπόθεσι είναι
δι, παρ' όλο δι υποτίθεται δι όλοι
γνωρίζουμε από τι σκοτώνεται ο κό-
σμος εξακολουθούμε ν' άσχολούμεθα
μέ πράγματα χωρίς σημασία και σύ-
σια.

Παράδειγμα: "Έγινε μία «έβδο-
μάς καυσαεριών» ή καταπολεμησέως
των καυσαεριών.

Και έρωταύμε. Τι προέχει; Η κα-
ταπολεμησι των καυσαεριών ή ή κα-

ταπολεμησι των θανάτων από Α-
ΓΝΟΙΑ ΟΔΗΓΗΣΕΩΣ;

Είναι μία έρώτησις πολύ φυσική ή
όποια όμως έμπίπτει στην κατηγορία
πού αναφέραμε στην αρχή.

"Η οδηγίσι αυτή καθ' έαυτή δέν έν-
διαφέρει ούτε τούς οδηγούς —(ιδιαί-
τερα εκείνους μιας κάποιας ηλικίας
— ούτε τούς άρμοδίους.

Και οι δύο πιστεύουν δι καλός ό-
δηγός ίσον... ραλλίστας ή άν όχι αὐ-
τό τότε «καλός οδηγός ίσον 40 χιλίο-
μετρα την ώρα και άριστερά!»

"Αν κάποιος απ' τούς άναγνώστες
μας μπορέση νά μάς εξηγήση τό φαι-
νόμενο αυτό της ελληνικής ζωής θά
τού είμαστε υπόχρεοι. Έμεις ό-
μολογούμε δι μετά από τόσα χρό-
νια σ' αυτό τό έπάγγελμα εξακολου-
θούμε νά θρυσκόμαστε στο σκοτάδι.

"Έχουμε δέβαια μία εξήγησι γιά
τούς έαυτούς μας και γιά τούς πολλούς
φίλους! Και ή εξήγησι αυτή δέν είναι
άλλη από τόν έμφυτο φόβο του μέ-
σου "Ελληνα γιά κάθε τί πού μπο-
ρεί νά τόν κάρη νά ξεχωρίση από
τούς άλλους.

"Αντίθετα μέ τις γνώμες πολλών έι-
δικών πιστεύουμε δι ο "Ελληνας ό-
δηγός αλλά και άνθρωπος στα δύο
του πόδια, μισεί τούς νεωτερισμούς
κι' άργεί νά δεχθί κάτι νέο. Τ' αυτοκί-
νητο είναι κ ά τ ι ν έ ο, ή οδηγίσι έί-
ναι και αυτή κ ά τ ι ν έ ο. Τό αὐτο-
κίνητο ο συμπατριώτης μας τό «δέ-
χεται» μόλις αποκτήσει ένα. Γιατί ό-
σο είναι πεζός τό πολεμιά και τό κλω-
τσά σαν τις άμαρτίες του και άν δεν
τό πιστεύετε δέν έχετε παρά νά στα-
θήτε σε μία διάβασι πεζών και νά πα-

ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

ρακολουθήσετε την συμπεριφορά τους προς τους οδηγούς! Και μετά μπορείτε να βάλετε έναν απ' αυτούς τους ανθρώπους σ' ένα αυτοκίνητο και να παρακολουθήσετε την δική του συμπεριφορά προς τους πρώην συναδέλφους του!

Μ' αυτό το ύλεκο είναι τρομερά δύσκολο να «κατασκευάσει» δική συνείδηση και ακόμη πιο δύσκολο να δημιουργήσει οδηγός.

Έχουμε τονιστεί πολλές φορές ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των «ελληνικών» ατυχημάτων γίνεται χωρίς λόγο.

Τι θέλουμε να πούμε μ' αυτό; Ότι οι άνθρωποι σκοτώνονται χωρίς να πολεμήσουν για τη ζωή του. Σκοτώνονται παγωμένοι απ' τον φόβο στο κάθισμά τους, ανήμποροι ν' αντιδράσουν, ανήμποροι να προλάβουν, να προγραμματίσουν. Σκοτώνονται γιατί —μεγάλε Θεέ— δεν γνωρίζουν να τα κάνουν όλα αυτά τα πράγματα.

Ας αντιστρέψουμε το παράδειγμα. Ένας καλός οδηγός πάει ταξίδι. Κινείται όχι σαν τρελλός αλλά δεν πάει και με 60 χιλιομέτρα. Καλύπτει τις αποστάσεις του με μία υψηλή μέση ταχύτητα και αυτό το επιτυγχάνει χωρίς αξεματώσεις στην έπιδόσή του. Δεν πάει δηλαδή στις στροφές με 20 και στις ευθείες με 180!

Σε μία στροφή ένα φορτηγό βρίσκεται μπροστά του. Στο δικό του μέρος του δρόμου.

Ο οδηγός μας αντιδρά σωστά. Ρίχνει το αυτοκίνητό του σ' ένα χαντάκι που εϊθε ότι ήταν πλάι του. Η μέ το χειρόφρενο κάνει ένα τέτ-α-κέ και σταματά πριν χτυπήσει το φορτηγό. Η, τέλος, κάνει κάτι και η σύγκρουση αποφεύγεται. Ο οδηγός μας μπορεί να σπάσει το πόδι του ή το χέρι του ή να γρατζουνισθεί ή ακόμη και να κάνει «λυώμα» ένα μέρος του αυτοκινήτου του. Όμως δεν τρακάρησε, δεν σκοτώθηκε! Πολέμησε για την ζωή του και για την ζωή των επιβατών του ή και την ζωή του οδηγού του φορτηγού και έγινε νικητής... Γιατί ήξερε πώς έπρεπε ν' αντιδράσει. Δεν πάγωσε, δεν «έμεινε» απ' τον φόβο του.

Υποστηρίζουμε λοιπόν ότι τα περισσότερα ατυχήματα είναι «άχρηστα» και δεν έχουμε διόλου άδικο. Αλλά και αυτό δεν φαίνεται να το καταλαβαίνει κανείς! Διαφορετικά πώς εξηγείται το γεγονός ότι τέσσερις τουλάχιστο οδηγοί που γνωρίζουμε δεν ξέρουν πού βρίσκεται η μηχανή του αυτοκινήτου τους;

Γράφοντας αυτές τις γραμμές έχουμε ένα μαύρο πουλί στον βελίο μας όμοιο. Το «μαύρο πουλί» της Αμ-

φιβολίας. Είναι κάτι σαν χαμένος κόπος. Αμφιβάλλουμε αν θα έχουν το παραμικρό αποτέλεσμα. Αμφιβάλλουμε αν τις διαβάσουν οι άνθρωποι που έπρεπε να τις διαβάσουν πρώτοι απ' όλους. Ξέρουμε ότι οι άναγνώστες συμφωνούν μαζί μας. Γιατί αν δεν συμφωνούσαν δεν θα διάβαζαν αυτό το περιοδικό. Ξέρουμε ότι οι άναγνώστες μας θέλουν να —αν δεν είναι ήδη— να γίνουν καλοί οδηγοί. Αλλά οι άλλοι; Αυτοί που εξακολουθούν να «σνομπάρουν» την όλη υπόθεση; Είτε είναι οδηγοί είτε άρμόδιοι; Μ' αυτός τι θα γίνει;

Καμμία απάντηση στα ερωτήματα και συνεχίζουμε.

ΔΡΟΜΟΙ

Τό ότι γίνεται μία προσπάθεια για καλύτερους δρόμους είναι γεγονός. Θα είμαστε κακάπιστοι αν δεν το δεχόμαστε. Ακόμη και οι δρόμοι που κάποτε χρησιμοποιούσε η ΕΛΠΑ για να κάνει τα Ράλι της πάνω στα βουνά έχουν γίνει ασφάλτοι. Και μάλιστα καλοί.

Όμως! Είναι επίσης γεγονός ότι στους δρόμους μας συμβαίνουν μερικά πράγματα που λίγο απέχουν από την καθαρή παραφροσύνη.

Τα βουνά χωρίς σηματοδότηση, οι λακκούβες που πέφτεις μέσα και μετά θέλεις καινούργιο αυτοκίνητο, τα τρίκυκλα χωρίς φώτα, οι πεζοί που περναίν «άπέναντι» όπου τους καπνίζει, οι δρόμοι που δεν έχουν φωτισμό, οι δρόμοι που δεν έχουν σηματοδότηση, οι δρόμοι που με την πρώτη βροχή γλιστρούν σαν πιστες παιταλλάς λόγω χρησιμοποίησης ακατάλληλου ασφάλτου, όλα αυτά είναι αιτίες δυστυχημάτων. Δεν μπορούμε να έχουμε απαιτήσεις μόνο από τους οδηγούς. Πρέπει να έχουμε, αυστηρότερες, απαιτήσεις από τους υπεύθυνους αυτών των παγίδων του θανάτου.

Και με κάθε ηλικρίνεια λέμε ότι

ποτέ δεν είδαμε τέσσερα «100» να κάνουν «μπλόκο» για να συλλάβουν τον εργοδηγό που άφησε ένα σωρό χαλίκια στην μέση της όδου Βουλιαγμένης χωρίς να βάλει 50 μέτρα ΠΡΙΝ και όχι στη κορυφή του, όπως διακωδώς γίνεται, μία σειρά από προειδοποιητικά εμπόδια.

Γι' αυτό άισθανόμαστε μία πικρία. Τόσο μεγάλη που όπου συνειδητά αντιδρούμε σε κάθε τι που κάνει η Τροχαία!... Ακόμη και στις καλύτερες προθέσεις της.

Κι' αυτό το υποστηρίζουμε επίσης με σθένος.

Γιατί έμεις οι ίδιοι αντιδρούμε σε τωστές υποδείξεις επειδή πριν από λίγο περάσαμε μία παγίδα που μας έστειλε κρύο ιδρώτα στην πλάτη ή κάποιον οδηγό που έκανε ότι ήθελε μπροστά μας στην εθνική όδο και κανείς δεν τον σταμάτησε επειδή πήγαινε με 30! Και σταμάτησαν έμας επειδή τον προσπεράσαμε με 120 με τα νεύρα μας τεντωμένα σαν σχοινιά!

Και δεν είναι μόνο τα φυσικά εμπόδια που υπάρχουν στους δρόμους! Είναι και οι οδηγοί —εμπόδια! Κι' αυτοί, άνθρωποι της πρώτης κατηγορίας, είναι υπεύθυνοι για την άνωμαλία, το σχεδόν παρανοϊκό κλίμα που βλέπουμε κάθε μέρα.

Πάνε άριστερά, δεν κυτάνε τους καθρέφτες τους, δεν κυτάνε δεξιά ή άριστερά, πάνε άπελπιστικά άργά, συζητούν, φρίζονται, χειρονομούν μέσα σ' αυτοκίνητά τους, κάνουν δηλαδή κάθε τι άλλο ΕΚΤΟΣ από το να οδηγούν.

Μ' όλα αυτά στο πεδίο δράσεώς του και την αντίληψή του είναι άποχρωμένος να ζήσει ο καλός οδηγός.

Τα «τρώει» ένα - ένα και δεν μπορεί ν' αντιδράσει. Προσπαθεί να ξεφύγει για να φρεθίσει μπροστά στην άσφάλεια της μοναξιάς του αλλά, να το μοτοποδήλατο που κινείται στην νύχτα την σκοτεινιά και ο καλός μας οδηγός γίνεται «δολοφόνος» γιατί, πώς να πιστέψει ότι μπορεί να ύ-

πάρχη άνθρωπος που κινείται την νύχτα χωρίς φώτα ή λακκούβες που δεν έχει προειδοποιητικά σήμα! Δεν είναι άπαραίτητο να γράφουμε κ ά θ ε άνωμαλία που ύπάρχει στους δρόμους μας. Δεν θα κάνουμε έτσι τίποτα άλλο από το να επαναλαμβάνουμε παλιές ιστορίες χωρίς ενδιαφέρον γιατί ΟΛΟΙ γνωρίζουμε ότι οι δρόμοι είναι στο έλεος του κάθε εργολάδου, φορτηγού, σωρού χώματος, πέτρας ή ό,τι μπορεί να περάσει από τα μυαλά σας.

Πολλοί άνθρωποι σκοτώνονται από άτέλειες στους δρόμους που γεννήθηκαν όχι χθές και προχθές αλλά που ύπάρχουν στα ίδια σημεία τα τελευταία τέσσερα ή πέντε χρόνια!...

Τό τελευταίο «φρούτο» μάλιστα είναι το που «έξυπνο» απ' όλα, σηματοδότες κρυμμένοι πίσω από γωνίες σπιτιών, περίπτερα, δέντρα και άλλα στέρα άντικείμενα που είναι έγγυημένα να μην επιτρέψουν στον οδηγό να δει την πινακίδα.

Πολλές φορές ψάχνουμε για να βρούμε μία πινακίδα ή όποια θα μας πληροφορήσει άν επιτρέπεται να στρίψουμε δεξιά ή άν πρέπει να πάμε ίσως... Έμεις ψάχνουμε αλλά άλλοι οδηγοί όχι. Κυττούν, δεν βλέπουν τίποτα και πάνε με 50 στο άτύχημα...

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ

Μόλις τους τελευταίους 12 μήνες ή έννοια «συντήρηση» άρχισε ν' αποκτά κάποια σοδαρότερη σημασία για τον Έλληνα οδηγό. Μέχρι σήμερα συντήρηση ήταν μία έπισκεψη στο γκαράζ της γειτονιάς και έννοια του αυτοκινήτου στα άμφιβόλου Ικανότητας χέρια του Μάστορα - Τάδε.

Δεν έχουμε τίποτα με τούς Μάστορα Τάδε αλλά, όπως και με τούς έπαγγελματίες που νομίζουν ότι τα ξέρουν όλα και δεν ξέρουν τίποτα, ίτσι και μ' αυτούς έχουμε πάθει κάτι!

Δεν μας άρέσουν οι άνθρωποι που ΔΕΝ προσπαθούν να μάθουν πάντε πράγματα για την βασιλεία τους και κάνουν ότι τα ξέρουν όλα.

Παλιότερα ρεπορτάζ μας στα συνεργεία έφερε τραγικά αποτελέσματα στην έπιφάνεια και μία έπιστολή από κάποιον σύνθεσμο ό όποιος έλεγε ότι τώρα τα συνεργεία ένώθηκαν και άλλα παρόμοια, αλλά δεν άπαντούμε άν «τώρα» τα συνεργεία έχουν μάθει να συντηρούν σωστά τα αυτοκίνητα. Θυμόμαστε ότι επανειλημμένως ζητήσαμε από τούς άρμοδιους να στείλουμε μία σειρά ερωτήσεων στους καλύτερους - κατά την γνώμη του συνδέσμου - μηχανικούς και ποτέ δεν πήραμε μία άπάντηση!

Οι οδηγοί στη χώρα μας άντιμετωπίζουν έντονο τó πρόβλημα της συντηρήσεως των αυτοκινήτων τους για δύο κύριους λόγους.

1. Διότι δεν ύπάρχουν πολλοί έμπειροι μηχανικοί και
2. Γιατί τα άνταλλακτικά κοστίζουν ένα κάρρο λεπτά.

Πώς να διατηρήσεις τó αυτοκίνητό σου σε καλή κατάσταση όταν τα λάστιχα π.χ. κοστίζουν μία μικρή ποσότητα και όταν ύπάρχουν ΔΥΟ εργοστάσια έλαστικών στη χώρα σου;

Πώς μπορείς να καταπολεμήσεις τó καουσαέριο όταν ό κινητήρας σου έ-

ναι παλιός και ένας καινούργιος στοιχίζει τόσα πολλά λεπτά και χρειάζεται τόσες διατηρήσεις για να τοποθετηθεί στο αυτοκίνητο που άποτελεί μία μικρή Όδύσσεια ή όλη Ιστορία.

Πώς μπορείς να έχης καλό φρένο όταν δεν ξέρη κανείς τί θα πη καλά φρένα και ή προσπάθεια όλων των «Μάστορα - Τάδε» είναι να κάνουν τούς τραχούς να πλοκάρουν τó ταχύτερο δυνατόν!

Τό κεφάλαιο «συντήρηση αυτοκινήτου» είναι κι' αυτό στη βρεφική ηλικία και πρέπει να φοβάστε περισσότερο τούς «ειδικούς» με τις άσπρες μπλούζες και τα μηχανήματα που δεν ξέρουν να χρησιμοποιήσουν παρά τούς τεχνίτες που είναι γεμάτοι λάδια στους λάκκους τους. Δεν ξέρουμε πόσα άτυχήματα έχουν προέλθει από την κακή συντήρηση των αυτοκινήτων αλλά δεν είναι δύσκολο να υποθέσουμε ότι είναι πάρα πολλά! Σιγά - σιγά θέβαλα αυτό τó θλιβερό φαινόμενο θά πάψω να ύπάρχει γιατί όλο και περισσότεροι έπαγγελματίες καταλαβαίνουν ότι ό καιρός που ό πλάτης τους δεν ήξερε τί όλο πη μπουλόνι ΠΕΡΑΣΕ άριστικά. Και προσπαθούν να μάθουν και να προλάβουν τόν καιρό τους γιατί είναι μαθηματικά σίγουρο ότι ό πελάτης τους δεν θα ξαναπατήσει στο μαγαζί τους άν δεν άπαντήσουν και στη πύ άπλη του ερωτήσι! Και τώρα τελευταία όλο και περισσότεροι οδηγοί κάνουν ερωτήσεις. Τό κακό είναι ότι οι οδηγοί είναι περισσότεροι αλλά δεν είναι πολλοί.

Η ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Δεν άπαιτούνται ιδιαίτερες Ικανότητες για να ήδη τήν εικόνα των ελληνικών δρόμων και τού μεγαλύτερου ποσοστού των οδηγών.

Είναι κάτι άνάμεσα στο τραγικό και τó άστείο με όλα τα τραγικά και άστεία έπακόλουθα.

Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ΟΛΑ άρχίζουν από τούς οδηγούς και την ξεροκέφαλη άρνησή τους να μάθουν περισσότερα για τó αυτοκίνητό τους.

Κι' άφού έχουμε ν' άντιμετωπίσουμε ένα τέτοιο είδος οδηγού πρέπει να δράσουμε άνάλογα.

Άρχίζοντας από τó περίφημο «δίπλωμα».

Πιστεύουμε ότι όπως είναι σήμερα τά πράγματα τó δίπλωμα δεν έξυπηρετεί κανέναν άπολύτως σκοπό έκτός από τó να κάνει νόμιμη την παρουσία ενός οδηγού που δεν ξέρει να οδηγεί στους δρόμους. Άνθρωποι τού Υπουργείου Συγκοινωνιών συμφωνούν μαζί μας και λένε ότι ή τακτική τού να άφήνης τόν άλλον να μάθει να οδηγεί στους σημερινούς δρόμους, είναι, τουλάχιστον, άτυχη.

Δεν θ' άναφέρουμε τά όνόματα των ανθρώπων αυτών. Άπλώς σας λέμε ότι είναι άνθρωποι που ξέρουν να οδηγούν καλά και που καταλαβαίνουν ότι δεν άρκει να παπαγαλίζουν τά περίφημα «σημάτα», να κάνης πίσω στον περίφημο σαλιγκαρό και «πορείας» λίγων λεπτών στους δρόμους τού Χολαργού για να πάρης «δίπλωμα».

Ξέρουν ότι χρειάζονται έξετάσεις

οσύας. Πού θα δοκιμάζουν τόν ύποψηφιο οδηγό σε καταστάσεις κινδύνου και άνάγκης.

Μιλήσαμε μαζί τους για «στήριγκ πάντες», τούς ειδικούς κυκλικούς χώρους τούς γεμάτους νερό που χρησιμοποιούν στο έξωτερικό για να δούν άν ό ύποψηφιος οδηγός μπορεί π.χ. να στρίψει ή να φρενάρι στο βρεγμένο. Μιλήσαμε για ειδικές μηχανές που «φτιάχνουν» καταστάσεις άνάγκης τις όποιες πρέπει να μπορεί ν' άποφύγει ό ύποψηφιος οδηγός.

Γιά όλα συμφωνήσαν αλλά... σήκωσαν τά χέρια ψηλά!

Δεν γίνεται τίποτα, μάς είπαν.

Και πήγαμε στον Χολαργό για μία ακόμα φορά. Νά δούμε τί γίνεται.

Και είδαμε, λίγο, γιατί τήν πληροφορήσαν ότι χρειάζεται ειδική αίτηση για να όδηγείς και να φωτογραφήσεις τούς ύποψηφίους μαθητές. Και σκεφθήκαμε ότι ό Χολαργός πρέπει να είναι κάποιος... μυστική θάσι (!) για να μη άφήνουν να πάρουμε φωτογραφίες!

Όλα τά πράγματα γίνονται κατά έναν περίεργο τρόπο δηλαδή.

Ο κύριος ή ή κυρία Άλφα παίρνει τó δίπλωμά της και βγαίνει στον δρόμο. Ένας άπρόσεκτος πεζός περνά τόν δρόμο και ό κύριος ή ή κυρία Άλφα τόν πατάει! Τόν κόβει, όπως λέμε!

Και σε τί φταιει ό καημένος κύριος και ή κατημένη κυρία;

Άφού δεν ξέρει πού πάνε τά τέσσερα για τó έρμη μηχανήμα που με τούση εύκολα άγύρασε και με τούση εύκολα πήρε δίπλωμα οδηγήσεως.

Αυτή την άπορία έχουν τά μέλη τού αυτοκινήτου περιόδικου. Και ζητούν από κάποιον μία υπεύθυνη άπάντηση.

Αυτή είναι ή θάσι για όλα τά «πολύκερα», τά αίματα, τις λαμαρίνες και ό,τι άλλο διαβάσαμε και γινόμαστε αυτόπτες μάρτυρες καθημερινά. Πιστεύουμε ότι πολλές κόσμος παίρνει πολύ εύκολα τήν Άβεια Ικανότητας Όδηγήσεως.

Και πιστεύουμε ότι ή Άβεια Ικανότητας Όδηγήσεως δεν σημαίνει ότι ό οδηγός που την έχει είναι Ικανός... Η έστω και Όδηγός.

Έτσι τήν έπομένη φορά που θα μάς σταματήσουν και θα μάς ρωτήσουν «γιατί έκπέμπετε καουσαέριο ή γιατί κορνάρετε ή γιατί δεν είδατε τó σήμα ή γιατί τρέχατε με 55 σε τήν τήν 40, θα σκίζουμε τó κεφάλι και δεν θ' άπαντήσουμε.

Θά σκεπτόμαστε ότι εκείνη άκριβώς τήν στιγμή κάποια άνεκδιήγητη κυρία θα παίρνη «δίπλωμα» και κάποιος κύριος θα βγαίνει από τόν Χολαργό με τις καινούργιες του πινακίδες και ότι όλόκληρη ή Άστυνομική Δύναμη τής Χώρας θα έπρεπε να βρίσκεται στις πόρτες τού! Για να τόν συνοδεύη, να μάς προφυλάξει, να κάνει κάτι τέλος πάντων για να μη σκοτώνονται έξη άνθρωποι μέσα μεσημέρι στη μεγάλη εύθεια τής Εθνικής Όδου σε ΜΕΤΩΠΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ!!!

Σκεφθήτε αυτό τó τελευταίο κύριοι. Δεν χρειάζεται τίποτα άλλο για ν' άρχίσετε —άν άρχίσετε ποτέ— να κινήσει προς τήν σωστή κατεύθυνση

ΚΡΕΤΑΣ Κ'ΑΒΘΑΣ

